

Χωδὸν δὲν θὰ ᾤσθάνετο μεγαλύτεραν δυσκολίαν νὰ διαβάσῃ τὰ γράμματα τοῦ Φρειδεरिकου... Βερίγγιον Πορμπόν (ἡ συνδρομὴ σας ἐλήθη) Πάλλουσαν Καρδίαν (βεβαίως ἀδύνατον νὰ καθύστερῃ ἢ Δ. Κ. ἢ τὸ τετράδιόν της ἐχάθη, ἢ τὸ ἴδιόν σου περιμένε ὀλίγον καὶ θὰ διευκρινισθῇ) Ψηλὸ Κωστασιάνι, Ζωηρὰν Ἰ-παρξίν ([EE] δι' ἑκατὰ ὄρατα πού μου γράφεις· ἀλλ' ὅπως λέγεις καὶ σύ, ἂν ἄλλοτε θὰ εἶσαι συντομωτέρος, ἀκμῆ καλλιτέρα, δίδει πού καιρὸς διὰ τὸσον πολυσελίδους ἐπιστολάς!) Μύτιλον τὸν Μαργαριτοφόρον, Ἀθῶσαν Καρδίαν (ὄχι, δὲν εἶνε αὐτὴ! ὁ ἄλλος ἐξακολουθεῖ) Πρόδιον τὸν Χίον, Ἑλληνοπούλαν, Δελαυδὸν, Δευκίην Ἀκακίαν (δὲν περὶ αὐτῆς ἰσοφύρα!) Πίθηκον τοῦ Βορρέου, Ἀρχαῖον Ἑλληνα, (ἐλήθησαν) Μῆ με Δησιόσει, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ θερμὰ ἐνδιαφέρον· ἀλλ' αὐτὰ πρὸς τὸ παρὶν εἶνε πολὺ δύσκολα πράγματα) Ἀρχιστράτηγον Δέβετ (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὄρατας· εὐχὰς δὲν ἐμάντευσε τὸν Τυδέα καὶ δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου) Ὁρίων (νὰ ἐλπίσω λοιπὸν διὰ φέτος θὰ εἶσαι τακτικὸς;) Κανστικὸν Ἡλίον (βεβαίως δὲ λάθης μέρος καὶ εἰς τὸ Ἀρχαῖον) Κων. Β. Χαραλαμπίδην (ἀπόδειξις ἐστίν) Δ. Ν. Νικολαΐδην, Τζὼν Μπούλ (καλὴ σὺ εἶσαι μά τις! πολὺ ὀλίγοι τὸ εἶχαν ἐνοσίγησιν ἀπὸ τὸσον ἐνωφίς...) Κένταυρον (τὰ ἔλαθα ὕψι μου, ἀλλὰ δὲν νομίζεις διὰ ἦσαν κἀπως περὶ τῆς; πρὶν σε δεῖξω μὴν κλαῖναι λέγει μία παροιμία· δηλαδὴ πρὶν σε κατηγορήσω μὴν ἀπολογῆσαι) Φύλλον, Θαλασσοπούλαν (βραβαῖον ἐστὶν αἰσι τοῖν; ἐνόμισες διὰ εἶχεν ἐξαφανισθῇ τὴν ἐπιστολήν σου ἢ ἀδελφική... Ἀγάπη;) Ταπεινὸ Γασομὶ (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου· δὴν διὰ τὴν κατάρτησιν τῶν ἐξετάσεων, νομίζω διὰ κανεὶς ὑπουργὸς δὲν σκέπτεται νὰ το κάμῃ) ἢ τὸ ἴσως; πρόωρος μία τοιαύτη καινοτομία) Ζωηρὰν Φλόγα (ἡ ὁποία δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐγέλασε κ' εὐχαριστῆθῃ μὲ τὴν 12ην Κυριακὴν, καὶ συμβουλεύει τὸν Ἀναβίαν νὰ καταρῶν ἴλιγο τὰ μαλλιά του; [EE] διὰ τὴν χριτωμένην ἐπιστολήν) Πούλιον-Δράκον ([EE] πολὺ ὄρατα ἔλαθ' ἔλαθ' ἔλαθ'· καθὼς καὶ τὸ ποιημάτι, διὰ τὸ ὅποιον σ' εὐχαριστῶ) Ἐδύνη ἠθρητήν, Ἑλαφορ τῆς Ἀρτέμιδος (ἡ ὁποία ἐξοπαθῶναι τὸσον καλὰ καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀναβίαν (σοῦ ἔστειλα τὸν ἴον τόνον) Κοραλίαν Μασσαί (ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου); Ἰγνέτην Ἀστὸν (ἀνεύσεως τὴν συνδρομὴν σου ἐνὸς τῆς πρώτης προθεσμίας καὶ λέγεις διὰ εἶνε ἀργὰς ὄχι δά!) Σκληρὸν Βράχον, Ἀργουόλαν Γ. Πεσλῆ (πού ἐγὼ εἶμαι ἡ καλλιτέρα τῆς φίλῃ καὶ πού με περιμένε πάντοτε μὲ καρδιοκτύπῳ) Νῆσον τῶν Φαίδικων (σ' ἐνθυμῶμαι κάλλιστα καὶ μετὰ χαρῆς μαθῶν διὰ φέτος; θὰ φαίνεσαι εἰς τὸν κύλιον μας συχνά) Κεραλίαν Βροστον (σοῦ εὐχόμεναι ταχίστην ἀπαλλαγὴν) Δ. Α. Φιλιππίδην καὶ λοιποὺς ἀναεὺσαντας τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ ἐξοπαθῶσαντας, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διάδοσις» δὲν δύναται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ κα ἀβίλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Ὁμόδοξον καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον, (rue Pouschkin No 70,) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταί, ἐξ οἵσασθ' ἕκαστος πῶς τῆς Ρωσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγέλματα ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου
 ἡμέρας τῶν λύσεων, ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοὶ, πολεῖται ἐν τῷ Ἰανουαρίῳ μὲς εἰς πανίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

19. Αεξίγριφος.
 Σύνδεσμος μὲ ἀπώστερον τὸ πρῶτον μου Ἄνασταναίει ἄχι τὸ δευτέρον μου Ζῶν τετράποδον εἶνε τὸ τρίτον μου, Καὶ ποταμὸς γνωστὸς τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Θελοπόσης

20. Στοιχειδύριφος
 Ὅπως ἔχω ἂν μάφισ; Πτηνὸν εἶμαι καὶ με ζευρεῖς Ἐνα γράμμ' ἔν μου προσθέσης, Ὡς κρίας διὰ νὰ μ' εὐρῆς.
 Ἐστίν ὑπὸ τὸ Βολγῶτικόν Κρασί

21. Μεταγραμματισμός.
 Μ' ἄλλη μίση τὸν Σωκράτη εἰς τῶν μαθητῶν (ἀφίνε, ἔντομον ἢ καὶ ἀρχαία πόλις τι; διὰ νὰ γίνῃ.
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Χαλκιδικῆς Νυκίος

22. Λύγνιμα.
 Εἶμαι ἰατρός, ὑδατοί, καὶ τὴν ὄψιν ἀπεχθής. Ὅταν εἶμαι διψασμένος, ἰατρῶν ἀσθενεῖ.
 Ἐστίν ὑπὸ τὸν Γρανικὸν

23. Δικτυοτόν.
 1.—Στὴν ἀρχὴ μου θάπαντήσης ἐν ὑδρόβιον [πουλί.
 2.—Μέρος τῆς Εὐρώπης; στάλλα, καὶ ὑπερβολὴν [ψυχρὸ,
 3.—Κάποιον ρῖμα εἰς τὸ τρίτον ἀπὸ τὰ λίγον [τα εἰς μί.
 4.—Τόποι· τέλος δι' ἀγῶνας ἀπὸ τὸν παλῶ [καιρὸ.
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Βλακοπούλας τῆς Λίφης

24. Μωσαϊκόν.
 Πέντε, δέκα, ἕνα, δύο, τρία, ἕνδεκα λαμβάνεις, Καὶ τὸ ἄθροισμα εὐκόλως τῶρα δύσασαι νὰ κάμῃς.
 Ἐστίν ὑπὸ τὸν Ἐρμῶνον Νέφους

25. Ἐπανόρθωσις φράσεως.
 Χορήγει τὸν ἐυλοκῶπον οὐδ' αὐτὸν εἰς τὴν σκίαν σου καὶ εἰς τὴν φιλοξενίαν του· τὸ δὲν-δρον δὲν ἀρνεῖται τὸν ἐχθρὸν σου.
 [Θὰ μεταθεθῶν αἱ λέξεις καὶ τὰ σημεῖα τῆς στίξεως καταλλήλως ὥστε νάποτελισθῇ γνωμικόν.]
 Ἐστίν ὑπὸ τὸν Ζήτω ἢ Ἑλλάς

26-30. Διπλοὺς Μαθητῶν Σύνδεσμος.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς συνδέσμου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματῶσιν ἄλλας τῶσας λέξεις, ἐξ ὧν πάλιν, τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων δι' ἐνὸς ἄλλου συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι ὅσαι:
 κριός, ὄβις, μεστός, τελικός, τρία,
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Κερκίρας

31. Συλλαβική Ἀκροστιχίς.
 Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελεῖν τὸ ὄνομα ἰχθύος:
 1, Σπλάγγιον 2, Πόλις Ἀσιατικὴ 3, Ἐργαλεῖον σιδηρουργικόν. 4, Ἀρχαία χώρα.
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Σιμωνίου τοῦ Φαλιεῖος

32. Ἑλλητισοῦμφωνον
 αἰσι-σι-η-σι αἰ-ιευαι
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Νύμφης τοῦ Σημουῖνα

33. Γρίφος.
 α α Ἀ-θροπος Χελιδὼν
 α α Ἄλεκτωρ
 α α Κορυδαλός.
 Οἱ α Β α Ε λ ο ς
 α α
 Ἐστίν ὑπὸ τῆς Ζίνας

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 47

365. Χαχάμης (χά, χά, μῦς.)— 364. Μνημα-νῆμα.— 363. Ὀμνος-θυμός.
 366. ΚΑΜΗΛΟΣ 367. ΑΙΘΗΡ
 Α Ε Υ Τ ΤΙΤΟΣ
 ΜΕΤΩΠΟΝ ΑΡΓΟΣ
 Η Ω Η Ε ΠΑΙΑΝ
 ΔΥΠΗΡΟΣ ΙΝΔΟΣ
 Ο Ο Ο Ι
 ΣΥΝΕΣΙΣ

368. Μηρῆν.— 369. Στοιχεῖο.— (δυστύχη Ὁρέστη...)— 370. Π—Π (2-2=0).— 371. ΔΑΕΚΟΣ, ΜΕΛΙΤΗ, ΑΜΑΣΙΣ (ΑΜΑραντον, ΔΕΜβος, ἙΛΑτη, ΚΙΣσός, ΟΤΙ, ΣΗΣτρον.)— 372. Οὐδὲν σιγήσας μετενόησε.— 373. Κακοῦ κῆρακος κακὸν ὄδον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 6, χρυσὸδεται φρ. 8 Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδεται φρ. 7, χρυσὸδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 1,75, χρυσὸδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 1,75, χρυσὸδ. φρ. 3,25.

Τὸ θῦμα τοῦ φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50, χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἀσκόμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μὲ πινάκα κ' ἐξώφυλλον) φρ. 3. Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαίτερος φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδεται φρ. 1,50.

Ἡ Μαρούσια (21 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50 χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) ἄδεται φρ. 1,50 χρυσὸδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50 χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικαὶ Διᾶλογοι (Κουρτίδου) Δύο Σειραὶ, ἐκίστη τῶν ὁποίων τιμῆται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσὸδεται φρ. 4.

Παιδικὸν Θεᾶτρον (Σενοπούλου) ἄδεται φρ. 2, χρυσὸδ. φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἔκαστον φρ. 0,50. Χρυσὸδεται τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρὸς τὸ Νικίον (24 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50 χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρελοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50 χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἐπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδεται φρ. 3,50 χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
 Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος} Ἐν Ἀθήναις 25 Ἰανουαρίου 1903 Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 4

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)
 — Μοῦ εἶπεν, διὰ τὸ Κάρλος, ὁ ἄλλος σας ὑπηρετῆς, ἔχει ζῶν πού εἶνε σωστὸν μυθιστόρημα, ἀπεκρίθη τὸ κορράσιον, ζυγίζον ἐκάστην τὸ λέξιν.
 — Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὁ Κάρλος εἶνε παιδί καλῆς οἰκογενείας ἀπὸ πολὺ μικρὸς, εὐρέθη ἐξάφνα ὄφρανος καὶ χωρὶς περιουσίαν, καὶ κερδίζει ἐντίμως τὸ φαρμί του ὑπηρετῶν εἰς τὸ σπίτι μου. Δὲν τὸν θεωρῶ διόλου ὡς κοινὸν ὑπηρετῆν. Λοιπὸν, Αἰμιλία, πῶς σου περιέγραψεν ἡ δεσποινὴς Χαρα τὴν γιαιγιάν σου κ' ἐμέ;

Ἡ Αἰμιλία ἀνεκινήθη νευρικῶς ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τρόπον νὰ διατυπώσῃ ἀπάντησιν. Ἐπὶ τέλους:
 — Μοῦ εἶπεν, ὅτι εἴθε ἀπὸ τοῦς ἀρχαίους δημοκρατικοῦς, καὶ διὰ ἀγαπήσατε τὴν γιαιγιάν, ὅταν τὴν ἀκούσατέ νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός.
 — Μπράβο! εἶπεν ὁ πλοίαρχος τριβῶν τὰς χεῖρας, ἐνῶ ἡ κυρία Χωδὸ ἠρρυθρία ἐλαφρῶς, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ἄλλως δυσχερεστημένη.

«Φθάει νὰ μὴ μ' ἐρωτήσῃ περισσότερο! ἐσυλλογίσθη ἡ δυστυχὴς Αἰμιλία. Τί νὰ κάμω διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω;»
 — Παππού, εἶπε δυνατὰ, δὲν γνωρίζετε τὴν μικρὰν ἀδελφὴν μου Εὐριδίκην. Θέλετε νὰ σας δείξω τὴν φωτογραφίαν τῆς;

Καί, χωρὶς νάναμείνῃ ἀπάντησιν, ἐσηκώθη διαμῆς διὰ νὰ εὐρῆ τὸ ἐπανωφῶρι τῆς, εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ περιήξ ὁ λόγος φωτογραφία. Ἀπὸ τὴν βίαν τῆς, συνεκρούσθη μ' ἐν πρόσωπόν, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἀπὸ τοῦ μαγειρείου, φέρον ἐπὶ δίσκου τὸ δειπνόν, τὸ πρῶρι-

σμένον δι' αὐτὴν. — Ὡ, συγγνώμη! δὲν σὰς εἶδα! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, σηκώουσα μίαν πετσέταν, ἡ ὁποία εἶχε πέσῃ κάτω. Σὰς ἔβαλα σὲ κόπον, προσέθεσεν εὐγενῶς.
 Μεθ' ὅλας τὰς περὶ φλυκρίας συστάσεις τῆς Χαρὰς Σάμβοργ, ἡ Ἐσθῆρ δὲν ἀπεκρίθη οὐτε ἕνα «τίποτε».
 «Δὲν εἶνε καθόλου ἐυγενής,» ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀγαθὸν μεϊδιάμα, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν ἐξήταξεν ἡ Ἐσθῆρ.

Οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας αὐτῆς, ὅπου ἤρχετο νὰ ζῆσῃ, τῇ ἐφαίνοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράδοξοι.
 Εἰς τὸ μαγειρεῖον ἄλλη ἐκπληξίς. Ὁ Κάρλος, «ὁ καλὸς αὐτὸς ὑπηρετῆς, ὁ ἀνώτερος τῆς θέσεώς του», τὸν ὁποῖον μόλις ἐπρόφθασε νὰ κυττάξῃ κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς, εἶχεν ἀπαλλάχθῃ τῆς δεσποινῆς ποδιᾶς, τὴν ὁποῖαν ἐφορούσε διὰ νὰ σκίλῃ ξύλα, νὰ περιποιήται τὸ ἄλογον τοῦ κυρίου του καὶ νὰ κάμνῃ ὅλας τὰς χονδρὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας.
 Καθήμενος ἐπὶ σκαμνίου, πλησίον τοῦ μεγάλου φουρνέλου οὗ τοῦ μαγειρείου, ἀνεγίνωσκε τώρα ὑπὸ τὸ ἀμφοβλόν φῶς καπνίζουσας λυχνίας.
 «Ἐδῶ μελετᾷ τὸ κακόμοιρον, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία, πολὺ ἄσχημα!»
 Ἐπὶ σανίδος, ἡ ὁποία ἐσηκώτιζεν ἐταξέραν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὑπῆρχε σωρὸς τετραδίων, μία πέννα, ἕνα καλαμάρι καὶ δέκα δώδεκα βιβλία, ὅλη ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Κάρλου καὶ συγχρόνως ὅλα του τὰ μαθητικὰ ἐφόδια.
 Ποῖαν γνώμην ἠδύνατό τις νὰ σχηματίσῃ περὶ τοῦ παιδιοῦ τούτου, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ ἦτο τὸσον μυθιστορικὴ, καὶ τὸ ὁποῖον ἐεργάζετο ὑπὸ συνθήκας τὸσον δυσμενεῖς; Πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς μέγαν τρέφοντι τὸν πόθον τῆς γνώσεως, διὰ νὰ μελετᾷ ὀλομόναχος, τὸ βράδυ, διὰν εἶνε πλέον συντετριμ-

«Ὡ, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξε, μοῦ βάχετε πολὺ.» Σελ. 26, στήλ. α.)

μένος από τους κόπους ολοκλήρου ήμέρας! Η περιέργεια της Αιμιλίας εξέφθη ζωνηρός.

Αναζητούσα όλονεν το χαρτοφυλάκιόν της, έρριψε λαθραίον βλέμμα επί του παιδιού. Λοιπόν, όχι, δεν είχε διόλου την όψιν ήρωος μυθιστορίας! Πόσον δλίγον ώμοιάζε με την εικόνα, την οποίαν είχε σχηματίσει εις τον νούν της, κατά τας διηγήσεις της Χαράς! Δεν ήτο ποσώς ή κατηφής εκείνη μορφή, ή στυγνή, ή άπελπια, ή μελαγχολική, ή δραματικώς έγκαρτερούσα εις την σκληράν της τύχην, ή μορφή την οποίαν ή Αιμιλία, ή έχουσα ζωνηράν φαντασίαν, είχε αναπλάσει δι' αυτόν. Όθεν το κοράσιον άπεγοητεύθη εξ ολοκλήρου. Η φυσιογνωμία του Καρόλου δεν παρουσίαζε τίποτε το έκτακτον· είχε άπλούστατα το ύφος καλού παιδιού, το έποιον πέρνει τα πράγματα του κόσμου φιλοσοφικώς, στωικώς.

Η Αιμιλία, μετ' δλίγων στιγμών εξέτασιν, έφθασεν εις το κάπως έσπευσμένον τουτο συμπέρασμα, ότι ο Κάρολος, όσαι και αν ήσαν αι θλίψεις του παρελθόντος, τας είχε λησμονήσει όλας, και ότι δεν έννοούσε να χάνη τον καιρόν του άπελπιζόμενος και θρηολογών.

Μετα τουτο επέστρεφεν εις την τραπέζιαν. Της είχαν στρώση εν τώ μέσω της μεγάλης τραπέζης, και ή Έσθήρ έχυνε γάλα βραστόν εις το φλυζάνι της.

— Ω, εύχαριστώ, άνέκραξε· μου βάζετε πολύ.

— Η Έσθήρ δεν σε άκούει, παιδί μου, τή είπεν ο πάππος της· είνε κωφάλαλος.

Η Αιμιλία άφήκεν άσθενή κραυγήν εκπλήξεως. Κωφάλαλος ή Έσθήρ! Ωραία λοιπόν την έπερίπαιξεν ή Χαρά... Αλλά θά της το επλήθυνεν αυτό· ζσθάνετο όλην την ικανότητα να συναγωνισθί μαζί της εις το πεδιον των αστειών...

— Μά έτσι πάντοτε ήτο ή Έσθήρ; ήρώτησε τον πάππον της.

— Όχι, άπεκρίθη εκείνος, το έπαθε κάτοπι δυστυχίματος.

— Τί θλιβερόν! άνέκραξεν ή Αιμιλία. Ωστε λοιπόν είσθε άναγκασμένοι να της όμιλήτε με νεύματα;

— Δεν γνωρίζομεν την γλώσσαν των κωφάλαων, είπεν ο πλοίαρχος· αλλά όταν θέλομεν να της πούμε τίποτε, το γράφομεν εις την πλάκα της.

Παρητήρησε τότε, ότι ή κωφάλαλος έφερε, κρεμασμένα εις την μέσην της, μίαν μικράν πλάκα και έν πετροκόνδυλον, — ως τον μόνον δεσμόν, ο οποίος υπήρχε δι' αυτήν, μεταξύ του έξωτερικού κόσμου, και του κόσμου των ιδίων της σκέψεων.

« Τί δυστυχής πού θά ήμουν, αν δεν

ήμπορούσα ούτε να όμιλώ, ούτε να κούω τί λέγουν τριγύρω μου!» έσυλλογίσθη το κοράσιον. Της έκαμε τόσο έντύπωσιν αυτό, ώστε από τας πολλάς σκέψεις έλησμονούσε σχεδόν να τρώγη, αν και καταπεινασμένη, διότι εις το ταξείδι δεν είχε φάγη άλλο τίποτε, παρά τα όλίγα σάβουτς, με τα οποία την είχε εφοδιάσει ή μητέρα της.

Έσταμάτησε και, πάλιν, βλέπουσα τους όφθαλμούς της κυρίας Χωδ προς ηλωμένους επί του πινακίου της με έπιμονήν, ή οποία ήμπορούσε να ταράξη και άνθρωπον μεγαλύτερόν της. Ένόμιζε κανείς ότι ή γραία κυρία έμετρούσε τους βλωμούς, τους όποιους ή Αιμιλία έφερεν εις το στόμα της. Και ή δυστυχής μικρά έσηκώθη από το τραπέζι, πεινώσα άκόμη...

« Δεν θά μεγαλώσω ποτέ αν τρώγω έτσι κάθε μέρα, έσυλλογίσθη με την υπερβολικότητα εκείνην, την φυσικην εις την ηλικίαν της· και θέλω τόσο πολύ να μεγαλώσω!... Ω, γιατί να έλθω;... γιατί να μη με κρατήσει ή μαμά;... Και προητέρα δεν είχα μεγάλην όρεξιν να έλθω· αλλά τώρα πού είδα και ξεύρω, είνε άκόμη χειρότερα! Ποτέ δεν θά μπορέσω να συνειθίσω εδώ!»

Ο πάππος της, βυθισμένος εις την άνάγνωσιν της έφημερίδος του, έφαινετο ως να είχε λησμονήσει την παρουσίαν της· ή μάμμη της ήσυχολείτο δίδουσα διαταγάς τινάς δια την επαύριον, και ή Αιμιλία έμεινεν ούτω μόνη με τας σκέψεις της, αι όποιαι δεν ήσαν διόλου φαιδραί, μέχρι της στιγμής καθ' ήν την ώδήγησαν εις το δωμάτιον, όπου έπρόκειτο να διέλθη την νύκτα. Εκεί τα πάντα έφαινοντο άκόμη μελαγχολικότερα, — αν είνε τουτο δυνατόν! — και το δωμάτιον, πρό πολλού χρόνου άκατοικητον, ήτο παγετώδες. Έπειδή έβλεπε προς δυσμάς, προς το μέρος όθεν ήρχετο ή θύελλα, εκεί ο άνεμος και ή βροχή προσελάμβανον διπλασίαν όρμήν, ένφ τώ μονάκριβον κηρίον, το όποιον εφώτιζε τον άπέραντον τουτον θάλαμον, άφινε γωνίας βυθισμένας εις σκότος άπελπιστικόν, ή δέ μεγάλη κλίνη, ή ύψουμένη εν τώ μέσω, έφαινετο άρκετή να χωρέσει τέσσαρα κοράσια του άναστήματος της Αιμιλίας.

Η μικρά έχώθη υπό τα σκεπάσματα φρίσσουσα. Ητο κούρασμένη, εκρύονεν· ήσθάνετο την έλλειψιν του μητρικού φιλήματος εκάστης έσπέρας, και την άπουσίαν της κλίνης της μικράς της άδελφής παραπλευρώς της ιδικής της· ή δέ ύποδοχή, της οποίας έτυχε, δεν ήτο βέβαια τοιαύτη ώστε να την παρηγορήσει.

— Ποτέ δεν θά ήμπορέσω να συνειθίσω αυτή τή ζωή, έσυλλογίσθη δι' έ-

κατοστήν φοράν· θά πεθάνω, είμαι βεβαία!... Α, όχι! όχι!... κάμνω πολύ άσχημα να εύχομαι τον θάνατον... πρέπει να έχω περισσότερο θάρρος. Αύριον θά ιδώ την Χαράν Σάμφορν και θά διασκεδάσω... Μού ύπεσχέθη ότι θά έρχεται... Πώς είνε δυνατόν να είμαι μελαγχολική μαζί της; Έχω το προαίσθημα ότι θά γίνωμεν πολύ στενά φίλοι... Έγώ τουλάχιστον την άγαπώ από τώρα με όλην μου την καρδιά. Αυτή όμως θά έχη πολλές, πολλές φίλες... Είνε τόσο έντελής!...»

Μετα πέντε λεπτά, ή Αιμιλία έκοιμάτο βαθύτατα. Και έν τούτοις, πρό όλίγου άκόμη ήτο βεβαία ότι δεν θά έκλεινε μάτι έλην την νύκτα, τόσο μάλλον καθόσον ήκουσε κάποιους μυστηριώδεις κρότους, των όποιων δεν κατάρωσε να εξηγήσει την αίτιαν, και οι όποιοι την άνησύχησαν κάπως, μολονότι δεν ήτο ούτε δειλή ούτε δεισιδαίμων.

[Έπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάβ]

ΑΘΗΝΑΙ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

Πικρή λάβη παρά Θεού το δωρον να είνε εύφυής και εύφυλόγος. Ο εύφυλόγος είνε κατ' άναγκην και εύφυής· ο εύφυής όμως δεν είνε πάντοτε εύφυλόγος. Είμπορείνα έχη κανείς πραγματικην εύφυίαν, δεξυ και ζωνηρόν πνεύμα, να έννοη, να ντιλαμβάνεται άμέσως κάθε ζήτημα, να κρίνη όρθώς δι' όλα τα

πράγματα, να έπινοη άκόμη και να έφευρίσκη, αλλά να μην έχη και την έτοιμότητα εκείνην του πνεύματος και της γλώσσης, ή οποία χαρακτηρίζει τον εύφυλόγον. Διά τουτο υπάρχουν διαφόρων ειδών έξυπνοι άνθρωποι: "Αλλοι γράφουν μόνον εύφυώς· άλλοι όμιλούν μόνον εύφυώς· άλλοι δρωσι μόνον εύφυώς. Ο άνθρωπος, περι του οποίου σας όμιλώ, τα είχαν όλα: εϊργάζετο, έσκέπτετο, έγραφε και όμιλούσεν εύφυώς. Πολύ σπάνιον πράγμα! Εγώ βέβαια δεν ένγώρισα εις την ζωήν μου πολλούς τοιούτους ανθρώπους· δύο μόνον ή τρείς.

Και είμπορώ να είπω, ότι ο τελειότερος ήτο ο άνθρωπος, περι του οποίου

σας όμιλώ. Χωρίς ύπερβολήν, ποτέ δεν ήκουσα να βγάλη από το στόμα του λέξιν, πού να μην έχη χάριν· ή έξυπνάδαν. Ακόμη και τους ύπνέτας του τους διέτασσε εύφυώς· όσον δια τους συνεργάτας του, — διότι ήτο διευθυντής έφημερίδος, — το ένόμιζε πλέον ως καθήκόν του. Μίαν ήμέραν παρουσιάσθη ένώπιόν του ένας μικρός ρέπορτερ άπηλπισμένος:

— Δεν ύπάρχει καμμία σπουδαία έδησις σήμερα, κύριε διευθυντά!

Κι' εκείνος, χωρίς να διακόψη την εργασίαν του και χωρίς να σηκώση το κεφάλι:

— Έχετε μαχαίρι;

— !!! Όχι...

— Ναγοράσετε ένα άμέσως και... να κάμετε ένα φόνον.

Όσοι τον έβλεπαν έξω, εις τους περιπάτους, εις τα κέντρα, μαζί με άλλους, ένόμιζαν ότι είχε την μανίαν να περιστοιχίζεται πάντοτε από τους εύτυχεστέρους και φαεινότερους ανθρώπους. Διότι ποτέ δεν έλειπε το μειδίημα από τα χείλη των, και συχνότατα τους έβλεπες να ξεκαρδίζονται, να σπαρταρίζουν από τα γέλια. Δεν τους έγαργάλιζεν ο φίλος των, — απλώς όμιλούσεν...

Ανεκδοτα του ανθρώπου αυτού κυρίως είπεν δεν ύπάρχουν, ή μάλλον ύπάρχουν τόσο πολλά, ώστε θά ήτο άδύνατον να τα ένθυμηθη κανείς και να εκλέξη. Συνήθως διαδίδονται και μένουσι αι εύφολογίαί εκείνων, οι όποιοι σπανιότερα εύφυολογούν· αλλά του ανθρώπου αυτού, ο οποίος δεν έκαμνεν άλλο όλην την ήμέραν, τί να πρωτοθυμηθί κανείς και τί ναφίση; Έγώ τουλάχιστον, ο οποίος τον συνανέστραψην πολύ, ήξεύρω μόνον ότι μ' έκαμε να γελάσω με την καρδίαν μου χιλιάκις· άλλ' αν με βάλετε να ένθυμηθώ τα ανεκδοτά του, δεν θά εύρω ίσως ούτε δέκα.

Και όμως θά προσπαθήσω, δια να σας δώσω μικρόν δεήγμα, — αν είνε δυνατόν, — του δροσερού και χαριτωμένου αυτού πνεύματος.

Μίαν φοράν ήμθα εις τον Πάρισον. Ο άγορητής της έσπέρας εκείνης έφώναζε τόσο δυνατά, ώστε το άκροατήριον έγελοσε με τες αγριοφωνές του. Ητο τότε ή εποχή, κατά την οποίαν τα τηλεγραφήματα των άδικουμένων επαρχιωτών προς τας άθηναϊκάς έφημερίδας, έτελείοναν στερεοτύπως με τας λέξεις: «Υψώσατε φωνήν... θά επανέλθωμεν!» Και ο φίλος μας, παρωδών, έφώνηξε προς τον φωνακλάν εκείνον: «Χαμηλώσατε φωνήν, διότι δέν θά επανέλθωμεν!»

Έτρώγαμεν μία βραδυά εις το ξενοδοχείον. Ο Χατζής, ο γνωστός γέρον έφημεριδοπώλης, έπλησιασε το τραπέζι μας, δια να πωλήση καμμιάν έφημερίδα

και να μαζεύσει συγχρόνως τάπομεινάρια του άρτου. Ο δυστυχής είχε έλεεινήν την όψιν· κ' έφαινετο πονών. Τον ήρώτησαμεν τί έχει, μάζ είπεν ότι ύποφέρει από το στομάχι του, και εξ εύσπλαγγχίας κινηθέντες, τον παρεπέμψαμεν εις το γειτονικόν τραπέζι, όπου έδειπνούσεν ένας ιατρός. Ο ιατρός του έγραψε μίαν συνταγήν, και ο γέρον έξεκίνησε να φύγη. Έξαφνα όμως, ως να ένθυμηθη κάτι σπουδαίον, έγύρισεν εις το τραπέζι μας, και σκύψας ήρώτησε κρυφά: — Ποίος γιατρός είνε;

Και ο φίλος μας σοβαρώτατα:

— Είνε ο μακαρίτης ο Πρετεντέρης!

Ο γέρον· Χατζής έφυγε κατευχαριστημένος, με την βεβαιότητα ότι τον έκούραρησεν ο μακαρίτης ο Πρετεντέρης. Είς το ίδιον ξενοδοχείον, κάποτε του έφεραν αύγά μάτια. Έ' αύγά όμως δεν ήσαν διόλου φρέσκα, και ο φίλος μας, άφου τα έκύτταξεν, είπεν:

— Αυτά τα μάτια πάσχουν από πρεσβυωπία. Παιδί, φέρε τους ένα ζευγάρι ματογυαλία!

Όταν, ένεκα του άγανακτισμού, αι πεντάλεπτοι έφημερίδες έμεγάλωσαν κ' έγιναν σαν σεντόνια, κάποτε εις το ζαχαροπλαστείον, μ' ένα τέτοιο σεντόνι είχαν σκεπάσει δυό ταψία γλυκυσμάτων, άνωθεν των όποιων αι μύται έπετούσαν άπελπισμένα. Και ο φίλος μας πρό του θεάματος αυτού, είπε: — Τώρα πού έμεγάλωσαν τα φύλλα, δεν θά νηστεύουν μόνον οι δημοσιογράφοι, αλλά και οι μύγες...

Η εύφυία εις το στόμα του ανθρώπου αυτού ήτο τόσο φυσική, τόσο άδιάστος, ώστε ένόμιζε κανείς ότι θά του ήτο άδύνατον να όμιλήσει διαφορετικά. Δεν ήγωνίζετο να βγάλη την έξυπνάδαν δια της βίας, όπως κάμνουν μερικοί άνόητοι, οι όποιοι θέλουν να περνούν ως εύφυλόγοι, ένφ ο Θεός δεν υπέγραψε το διάταγμα του διορισμού των, και δεν κατορθώνουν άλλο παρά να φαίνονται γελοίοι και άνάλατοι. Ο άνθρωπος περι του οποίου σας όμιλώ, άπετέλει τον αντίποδα αυτών, και το παράδειγμα του το άμίμητον, θά ήτο ικανόν τουλάχιστον να σωφρονίσει εκείνους, επί των όποιων εφαρμόζεται το γαλλικόν λόγιον: «Όταν κυνηγᾷ κανείς το πνεύμα, συλλαμβάνει πάντοτε την βλακειάν.»

Αλλ' έλησμονήσα να σας είπω τόνονμά του: «Ητο ο Εύάγγελος Κουσουλάκος, ο ιδρυτής του «Σκρίπ», εις τον όποιον ο έλληνικός τύπος όφειλει τόσας προόδους. Ο πρόωρος θάνατός του έθρηγήθη κατ' αυτὰς ως άπώλεια πραγματική. Ένας έξυπνος άνθρωπος, από τους δλίγους εκείνους πού είνε έξυπνοι εις όλα, έχάθη. Και το άλλο του χαρακτηριστικόν: Γίγας με καλωσύνην και αγαθήτητα παιδιού.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ναύτης. — Τα παιγνίδια. — Οι τηγανίτες. — Πρός βοήθειαν του Άνδρέικου.

Ολίγην ώραν άφου έφυγεν ο Άνδρέικος δια το λειβάδι, ένας καβαλάρης έσταμάτησεν απέξω από την καλύβην του Μοράνδου.

Το άλογόν του ήτο από τα ζώα εκείνα, τα όποια άλλοτε εύρίσκε κανείς εις την Βρεττανην με ένόικιον, και τα όποια, μολονότι φαίνονται ψοφίμια, κάμνουν δεκαπέντε και είκοσι λεύγας την ήμέραν και ξαναρχίζουν την επαύριον ακούραστα.

Ένα παιδί, καμμία δωδεκαρία χρόνων, ακολουθούσε τον καβαλάρην, δια να γυρίσει έπειτα το άλογον όπισω εις τον αυθέντην του. Έίτε πηγαινει σιγά το άλογον, είτε καλπάζει, το δυστυχές παιδί είνε υποχρεωμένον νακολουθί. Σας αφίνω λοιπόν να φαντασθήτε τί κόπον τραβά δια να κερδίση τρείς· τέσσερες δεκάρες, — ο,τι χρειάζεται δια να μην άποθάνη της πείνας!

— Έδώ κάθεται ο Άντωνής Μοράνδος, κοριτσάκι μου; ήρώτησεν ο ξένος την Διονυσίαν, ή οποία έπλεγε κογχύλια απέξω εις την θύραν.

— Μαλιστα, κύριε. — Είνε μέσα; — Όχι, κύριε. — Η γυναϊκά του: — Έδώ είνε.

Και συ είσαι κόρη του; ήρώτησεν ο ταξιδιωτής, ένφ έλυνε τα δέματα ένδς ναυτικού σάκκου, τον όποιον είχε δέσει όπισω εις την σέλλαν, ως μάρσιππον.

— Μάλιστα, κύριε· ο πατέρας μου είνε 'στο φάρμα.

— Ο άνδρας μου θά γυρίσει ίσως άπόψε, είπεν ή Μαρϊάννα, ή οποία έτρεξε κωθως ήκουσε τον θόρυβον.

— Μακάρι! έφώναξεν εύθθυμος ο ξένος. Έγώ είμαι ο Τζανής Λεταλέκος, και ύπηρετήσα μαζί του...

— Στο πολεμικό, διέκοψεν ή Μαρϊάνα· α, ναί, πολλές φορές μάζ ήμηνε για σας.

— Αλήθεια;

— Ναί, είπεν ή μικρά Διονυσία· είνε αλήθεια· προχθες άκόμα ήπια 'στην ύγειά σας.

— Λοιπόν καλώς ώρίσατε 'στο σπίτι μας! είπεν ή μητέρα.

Ο ναύτης έρριψε τα χαλινάρια εις το παιδί πού τον συνάδευε, κ' έχαιρέτισε με δυνατήν κ' εγκάρδιον χειραψίαν την κυρίαν Μοράνδου. Έν τώ μεταξύ, ή Διονυσία είχε πιάσει τον σάκκον του ναύτου κ' έπροσπαθούσε να τον σηκώσει.

— Είνε πολύ βαρύς για σένα, μικρό μου, είπεν ο ναύτης χαμογελών. Πώς σε λέγε;

— Διονυσία, κύριε.
 — Μπράβο, Διονυσία, είσαι καλό κορίτσι! θέλεις νά σε φιλήσω;
 Η Διονυσία έτεινε τὰ δροσερά και ροδοκόκκινα μαγουλάκια της.
 — Αμή εσύ, καρούλα μου; ήρώτη-
 σεν ο Τζανής προχωρών προς την Ρο-
 ζαλίαν, ή οποία, κρυμμένη πίσω από την
 μητέρα της και κρατούσα την ποδιάν
 της, εκύτταζε με περιέργειαν τον ξένον.
 Η Ροζαλία ήτο όλίγον ά γ ρ ί μ ι.
 "Αρχισε νά κλαίη. Άλλ' ή αδελφή της

τ'ήρι κρασί και του έκοψαν μίαν κομμα-
 τάραν ψωμί. Κ' ενώ εκείνος άλειψε με
 βούτυρον την πελωριάν αυτήν φέταν, ο
 Τζανής Λεταλέκος τ'ω έπλήρωσε τ'ο
 συμφωνημένον ενόικιον του άλόγου, κ'
 εκτός αυτού τ'ω έδωσε κ' ένα καλό φι-
 λοδώρημα :
 — Νά, πάρε και τ'ο μπαξίσι σου!
 Διότι όλοι σχεδόν οι ναυτικοί είνε
 άγα θοί και γενναίωδροι, και με δλον
 τ'ο απότομόν του ύφους και την χονδρήν
 του φωνήν, ο Τζανής δεν έκαμνεν εξαί-
 ρεσιν του κανόνος.

« Έβγαλεν από μέσα διάφορα παιχνίδια. » (Σελ. 28, στήλ. 6'.)

« Έβγαλεν από μέσα διάφορα παιγι-
 διών μερικά παιχνιδάκια. Ηθελα λοιπόν
 νά είνε όλα εδω για νά τους τα μοιράσω.
 — Δεξέ μάς τα, κύριε! έφώναξεν ή
 Ροζαλία, σκιρτώσα επάνω εις τον ώμον
 του ναύτου.
 Και σεραπετή ως σκίουρος, ή μικρά
 περιέργη έγλύστρησεν ως τ'ο πάτωμα.
 — Πρέπει νά έλθη και ο Άνδρικόσ,
 ειπεν ή Μαριάνα.
 Οι ναυτικοί έχουν μεγάλην άδυνα-
 μίαν διά τὰ παιδιά. Ο καλός Τζανής
 δεν ήμπόρεσε νάντισταθ' εις τας παρα-
 κλήσεις της Ροζαλίας, ούτε εις την σι-
 ωπηλήν ήκασίαν των ματιών της Διονυ-
 σίας. Άνοιξε λοιπόν ένα κιβώτιον και
 έβγαλεν από μέσα διάφορα παιχνίδια, τα
 όποια έμοιράσεν εις τὰ δύο κοριτσάκια.
 — Ευχαριστώ, ευχαριστώ, κύριε

Όταν τ'ο παιδί
 έτοιμάσθη νάναχω-
 ρήσῃ, ή Μαριάνα
 τ'ω έδωσε και δεύ-
 τερον κομμάτι ψωμί,
 και ο καϊμένος ο μι-
 κρός εξεκίνησε κα-
 ταχαρούμενος, δοξά-
 ζων τον Θεόν και
 παρακαλών Αὐτόν νά
 εύλογ'η τ'ο φιλόξενον
 σπιτάκι. . . .
 — Ενόμιξα πώς
 έχετε τρία παιδιά,
 ειπεν ο Λεταλέκος
 προς την Μαριάναν,
 ή οποία κατεγίνετο
 νά έτοιμάσῃ τ'ο γεῦμα.
 — Ο γυιός μου
 είνε έξω με τὰ ζων-
 τανά, απεκριθή ή οι-
 κωδέσποινα.
 — Θα γυρίσῃ τ'ο
 μεσημέρι;
 — Άκούς λέει!
 ειπεν ή Μαριάνα
 γελωσα. Σās βεβαιώ
 ότι δεν υπάρχει φό-
 βος νά το ξεχάσῃ. . .
 — Ξεύρετε γιατί;
 Περνώντας από τ'ο
 Πλαντάνιλι, όπου εί-
 χαν έμποροπανήγυ-
 ρι, αγοράσα των παι-
 διών μερικά παιχνιδάκια. Ηθελα λοιπόν
 νά είνε όλα εδω για νά τους τα μοιράσω.
 — Δεξέ μάς τα, κύριε! έφώναξεν ή
 Ροζαλία, σκιρτώσα επάνω εις τον ώμον
 του ναύτου.
 Και σεραπετή ως σκίουρος, ή μικρά
 περιέργη έγλύστρησεν ως τ'ο πάτωμα.
 — Πρέπει νά έλθη και ο Άνδρικόσ,
 ειπεν ή Μαριάνα.
 Οι ναυτικοί έχουν μεγάλην άδυνα-
 μίαν διά τὰ παιδιά. Ο καλός Τζανής
 δεν ήμπόρεσε νάντισταθ' εις τας παρα-
 κλήσεις της Ροζαλίας, ούτε εις την σι-
 ωπηλήν ήκασίαν των ματιών της Διονυ-
 σίας. Άνοιξε λοιπόν ένα κιβώτιον και
 έβγαλεν από μέσα διάφορα παιχνίδια, τα
 όποια έμοιράσεν εις τὰ δύο κοριτσάκια.
 — Ευχαριστώ, ευχαριστώ, κύριε

Τζαν'η! έλεγεν ή Διονυσία άκτινοβολού-
 σα από την χαράν της.
 Η Ροζαλία, με μία κούκλα στην
 άγκαλιά, έπηδούσε σαν κατσίκι, έφι-
 λούσε τον Λεταλέκον, έτρεχε στή μη-
 τέρα της, έφιλούσε την Διονυσίαν, έ-
 γύριζε 'στ'ο ναύτη, και δεν ήμπορούσε
 νά σταθ' εις μίαν θέσιν.
 Ο Τζανής έγελοῦσεν άγαθώτατα.
 — Τί κυττάεις; ήρώτησε την Διο-
 νυσίαν, ή οποία έρριπτε περίεργα βλέμ-
 ματα εις τ'ο βάθος του κιβωτίου.
 — Έχει τίποτε και για τον Άν-
 δρικόσ;
 — Ποιός είνε ο Άνδρικός;
 — Ο αδελφός μου, κύριε Τζαν'η!
 — Και γιατί ρωτās;
 — Για νά του αφήσωμε τ'ο μερδικό
 του, έφιθύρισε τ'ο κορασιον.
 — Έχεις καλή καρδιά σύ! άνέκρα-
 ξεν ο Τζανής' έννοια σου όμως, γιατί
 και ο μικρός δεν εξεχάσθη.
 — Πες της μαμάς νά κάμῃ τ η -
 γ α ν ί τ ε ς ! ειπε μυστηριωδώς εις τ'ο
 αυτί του ναύτου ή Ροζαλία, ή οποία
 πρό πολλής ώρας έφαινετο ως νά είχε
 κάποιον κρυφόν σχεδιον.
 — Και γιατί; την ήρώτησεν ο Τζα-
 νής με τον ίδιον τρόπον.
 — Γιατί είνε καλές' οι μελωμένες
 μάστιγα θά σου άρέσουν πολύ.
 — Και σένα;
 — Και μένα. . . άκούς!
 Η Μαριάνα είχε μαντεύσῃ την επι-
 θυμίαν της κόρης της. Έπ'ηρνε μίαν
 γαβάθαν κ' έκαμε τ'ο κουρκούτι, από
 τ'ο έκλεκτόν άλευρι, τ'ο όποϊον έφύλατ-
 τε νά 'ποῦμε διά τās έ κ τ ά κ τ ο υ ς πε-
 ριστάσεις, εν φ' ή Διονυσία έβαλεν εις
 την φωτιάν τ'ο μεγάλο τηγάνι με πο-
 λύ πολύ λάδι.
 Τ'ο κουρκούτι έδουλεύθη πολλήν ώ-
 ραν, και τ'ο λάδι έβρασεν άλλο τόσον'
 έπειτα ή Μαριάνα έπερνε κουταλιές
 κουταλιές από τ'ο ρευστόν εκείνο κά-
 τασπρον ζυμάρι, και τας έρριπτεν εις
 τ'ο βραστόν λάδι. Ω, πώς έρούσκοναν οι
 τηγανίτες και τι ώραϊα που έροδοκοκ-
 κίνιζαν! Σιγά-σιγά ή μεγάλη άπλά-
 दा έγέμιζε. . . Σου ήρχετο νά τας φάγῃς
 έτσι' αλλά πόσον ωραιότεραι θά ήταν
 άργότερα, όταν θά έπεριχόνοντο με μέ-
 λι αναλιγωμένον με ζεστόν νερόν! . . .
 Από τ'ο άλλο μέρος, ή Διονυσία έ-
 βραζε τὰ έπίσης όρεκτικα κογγυλιά της,
 διάφορες άχιβάδες, χάβαρα, και κάτι
 άλλα παράξενα θαλασσινά, που τα λέ-
 γουν κοινώς σ τ ρ ο υ φ ο υ λ ί δ ι α. Ο
 Τζανής είχε βγάλη την βλούζαν του
 κ' έβοηθούσε την μικράν μαγειρίσαν
 με τόσον προθυμίαν με δσην δεξιότητα,
 διότι οι ναυτικοί ήξεύρουν νά κάμνουν
 «όλίγον άπ' όλα.»
 Η Ροζαλία δεν άφινε βήμα τον νεόν
 της φίλον. Με την χαριτωμένην της

παιδικήν φλυαρίαν τ'ω εξηγοῦσεν όλας
 τας έτοιμασίας, που έκαμνεν ή μητέρα
 της και ή αδελφή της. Τέλος ή μεγά-
 λη άπλάδα είχε γεμίση σχεδόν τηγα-
 νίτες, όταν ο δυστυχής Κιντού, μ' αί-
 ματωμένον αυτί, εισώρμησεν έξαφνα εις
 τ'ο σπιτι, με δλην την γρηγοράδαν των
 τριών ποδών, τους όποϊους ήμπορούσεν
 άκίμη νά μεταχειρίζεται. Όσον διά τον
 τέταρτον, ο όποϊός ήτο πληγωμένος βα-
 θειά, τον έκρατούσε μετέωρον.
 — Άχ! Παναγία μου! άνέκραξεν ή
 Μαριάνα, συλλογισθεϊσα πρώτα-πρώτα
 τον υιόν της' τί νά έπαθε ο Άνδρικός;
 — Και ο Κιντού! Κύτταξε σε τί
 χ ά λ ι α είνε ο κακομοίρης! ειπεν ή
 Διονυσία, χαϊδεύουσα τον σκύλον, ο ο-
 ποϊός της έγλυφε τὰ χέρια μ' εύγνωμο-
 σύνην.
 Η Μαριάνα επετάχθη έξω κ' ευ-
 ρε την Μαρούσαν, λαχαιασμένην από
 τ'ο πολύ τρέξιμον.
 — Έδω είνε τ'ο σπιτι του Άνδρί-
 κου; ήρώτησεν ή Ζητιάνα.
 — Ναι, παιδί μου τί έπαθε ο γυιός
 μου;
 Η Μαρούσα διηγήθη όπως-όπως τὰ
 διατρέξαντα. Και καθώς ώμιλούσε με
 τον φόβον άκίμη, τον όποϊον είχεν αί-
 σθανθή και αυτή, ή διήγησίς της κατε-
 τρέμαζε την Μαριάναν.
 — Άχ, Θε μου! έφώναξε καλά μου το
 ειπαν πώς οι καινούργιοι νοικοκυρατοί είνε
 κακοί! Μα ποτέ δεν έπίστενα πώς μπο-
 ρούσαν, χριστιανοί άνθρωποι, νά κτυ-
 πήσουν έτσι ένα μικρό παιδί! Πηγαίνω!
 — Όχι, ειπεν ο Τζανής, έμποδίζων
 την μητέρα' πηγαίνω εγώ!
 Η Μαριάνα όμως επέμενεν' ήθελε
 καλά και σώνει, νά υπάγῃ νά εύρή τον
 υιόν της.
 — Σύ, παιδί μου, κάτσε εδω, ειπεν ο
 Τζανής προς την Μαρούσαν' είσαι κου-
 ρασμένη και πρέπει νάναπαυθῃς.
 — Όχι, απεκριθή ή μικρά, θά έλ-
 θω μαζί σας. Άν ο κακός άνθρωπος σας
 πῆ ότι ο Άνδρικός δεν είνε 'στ'ον άχυ-
 ρώνα, θέλω νά είμαι εκεί για νά του
 πῶ πώς λέει ψέμματα.
 — Και αν σε κτυπήσῃ;
 — Τί με μέλει! Δεν θά μου συμβῆ
 για πρώτη φορά!
 — Έννοια σου, και μαζί μου δεν έχεις
 νά φοβάσαι! έφώναξεν ο Λεταλέκος.
 Έπειτα εσήνωσε την μικράν, την έ-
 π'ηρεν εις την άγκαλιάν του, κ' εξεκί-
 νησε διά την έπαυλιν.
 Ο Κιντού έτρεχεν εμπρός με τὰ τρία
 πόδια, κ' έγύριζε κάθε τόσον διά νά κά-
 μη χαρές του Τζαν'η, ως εάν έμάντευε
 τ'ο καλόν ζῶον, ότι έφερε βοήθειαν προς
 τον μικρόν κυρίον του.
 [Έπεται συνέχεια]
 ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΗΡΟΣ
 [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Και ή μαμμά έγέλασε πολύ άμα εϊ-
 δε τες ζωγραφίες : σημάδι όλοφάνερο,
 ότι της άρεσεν ή ιδέα του Τάκη και
 του Τοτού.
 Έπίσης συμφωνεί μαζί των ότι αι
 εικόνες δεν άρκουν, και ότι είνε άνάγκη
 νά γραφοῦν από κάτω όλίγα λό-
 για εξηγητικά. Εϊδεμή, πώς θα έν-
 νοούσεν ή Λιλίκα αν την θέλουν ή
 όχι;
 Άπεφασίοθη λοιπόν νά υπαγορευ-
 σουν τ'ο γράμμα ο Τάκης και ο Τοτός,
 και νά το γράψῃ ή μαμμά.
 Άλλά πώς θάρχισουν; τί θά πούν;
 πώς θα τελειώσουν; Ο Τάκης
 και ο Τοτός συλλογίζονται πολλήν ώραν.
 . . . Έ, δεν είνε και τόσον
 εύκολον νά σκαρώσῃ κανείς ένα γράμμα!
 Και μεγάλοι άκόμη δυσκο-
 λεύονται σ' αυτό. Πρέπει με λίγα λόγια
 νά ξεύρης νά τα πῆς όλα, και νά
 τα πῆς όπως πρέπει, για νά καταλάβῃ
 ο άλλος, και νά μή σε κοροϊδέψῃ.
 Τέλος πάντων τ'ο ηῦραν, και άρχισαν
 νά υπαγορεύουν 'ατή μαμμά,

πότε ο ένας, πότε ο άλλος, πότε
 και οι δυο μαζί.
 « Άγαπητή εξαδέλφούλα. Σου
 στέλνομεν τας εικόνας μας, που τας
 εκάμαμε μόνοι μας. επίτηδες για σε
 να. Έλα γρήγορα, μα πολύ γρή-
 γορα, για νά ιδῆς αν μας μοιάζουν.
 Θα χαρούμε πολύ, καθώς και σύ,
 και θα διασκεδάσωμε λαμπρά. Θα
 παίζωμε τὰ άλογα, την κούνια και
 ό,τι άλλο θέλεις. Σε περιμένομε
 τ'ο δίχως άλλο, και σε φιλούμε 'στ'ο
 μάγουλο, άδιάφορο σε ποιδ από τὰ
 δύο. Οι εξαδέλφοί σου, Τάκης και
 Τοτός.»

«Ολ'αυτά έχώρεσαν σε πέντε ά
 ράδες. Θαυμάσια! Η Λιλίκα, χωρίς άλλο,
 θα εύχαριστηθῃ πολύ. Και
 βέβαια, δεν λαβαινει κανείς καθεμέρα
 τέτοια ώραϊα γράμματα, και μά-
 λιστα εικονογραφημένα!
 Μόνον που δεν είχεν ύστερόγραφο
 τ'ο ώραϊο γραμματάκι. Άλλά και
 αυτό τ'ο ηῦραν στή στιγμή:
 «Είσαι καλά;» υπαγορεύει ο Τάκης.
 «Έμεις είμεθα καλά.» προσθέτει ο Τοτός.
 Και ή μαμμά το γράφει.
 [Έπεται συνέχεια]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

3.

Μέθοδος άποστηθίαςως.

Μερικοί μαθηταί, διά νάποστηθίσουν τὸ μάθημά των, δὲν κάμνουν ἄλλο παρά τὸ διαβάσασαι πολλές φορές, ὅσες προφάσασιν, τὸ βιβλίον. Ὅλην τὴν νύκτα τοὺς συλλογίζονται, — κάποτε τὸ βλέπουν καὶ εἰς τὸν ὕπνον των, — καὶ τὸ πρῶτ' ἄλλο τὸ ἐπαναλαμβάνουσι.

Ἔινε ἡ πλέον κουραστικὴ, ἡ πλέον σχολαστικὴ καὶ ἡ πλέον ἀνόητος μέθοδος. Ἀρτὶν ὅτι χάνει κανεὶς τὸν καιρὸν τοῦ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι δὲν μανθάνει πάντοτε καὶ τὸ μάθημα.

Ἰδοὺ ἡ ἰδική μου μέθοδος, ἡ μόνη ἀσφαλής, τὴν ἑποῖαν ἐμαθὼ ἀπὸ τὸν παπούλην μου, καὶ τὴν συνίστω εἰς ἀμελείς κ' ἐπιμελείς.

Κόπτετε ἀπὸ τὸ βιβλίον σας τὰ φύλλα, τὰ περιέχοντα τὸ πρὸς ἀποστήθισιν μάθημα, καὶ τὰ βάζετε ἀπὸ βραδύς νὰ μουσκέψουν εἰς ἓνα ποτήρι μὲ νερὸν ἀποστειρωμένον. (Πῶς ἀποστειρώνεται τὸ νερὸν ἀπὸ τὰ μικρόβια, θά σας τὸ εἶπω ἄλλοτε.) Τὸ πρῶτ', νηστικῶτα, πίνετε ἐκεῖνο τὸ νερὸν, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ μάθετε τὸ μάθημά σας ν ε ρ ἄ κ ι.

Καὶ φυσικῶς, ἀφοῦ βάζετε μέσα σας ὅλην τὴν τὴν οὐσίαν, τί ἄλλο χρειάζεται; Ὅσον διὰ τὰ κομμένα καὶ μουσκεμμένα φύλλα, τὰ στεγνώνετε εἰς τὸν ἥλιον, — ἢ ἂν βρέχη, εἰς τὴν φωτιάν, — καὶ τὰ κολλᾶτε πάλιν εἰς τὸ βιβλίον, μὲ τὸ διαφανὲς καὶ γομωρισμένον ἐκεῖνο χαρτί, τὸ ὅποῖον εὐρίσκετε εἰς ὅλα τὰ Χαρτοπωλεῖα.

Υ. Γ. — Ἄν, ὁ μὴ γένοιτο, τὸ νερὸν δὲν σας ὠφέλησῃ, εἰμπορεῖτε τότε νὰ διαβάσετε τὸ μάθημά σας ἑκάτον μόνον φορές. Ὁὲ τὸ μάθετε ἀσφαλῶς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Γνωρίζετε βέβαια ὅλοι σας τὸ μικροσκοπίον, τὸ ἐργαλεῖον ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον μᾶς δείχνει τὰ πράγματα χίλιες φορές μεγαλύτερα παρά ὅσον εἶνε ἀληθινά. Ὅταν μὲ αὐτὸ παρατηρήσῃ κανεὶς μίαν σταλαγματιάν νεροῦ λίμνης, ἀνακαλύπτει εἰς αὐτὴν τὴν σταλαγματιάν τοῦ νεροῦ πλῆθος ζῶων, τὰ ὅποια εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἴδῃ μόνον μὲ τὸν ὀφθαλμὸν του. Αὐτὰ τὰ ζῶα ὑπάρχουν ἀληθινά, δὲν εἶνε ἀπάτη τοῦ ὀφθαλμοῦ. Αὐτὴ ἡ σταλαγματιὰ ὁμοιάζει μὲ πιάτον γεμάτον μικρὰς καρβίδες, αἱ ὅποια τρέχουν ἐπάνω κάτω μὲ ἀπιστευτὸν γρηγοράδα. Καὶ τί ἀγόρευτα ὄντα ποῦ εἶνε! Μὲ τί ἐπιδειξιότητα ἀρπάζουν καὶ τρώγουν τοὺς πόδας, τὰς χηλὰς καὶ τὰς κεφαλὰς τὸ ἐν τοῦ ἄλλου! Καὶ ἐν τού-

τοῖς καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὄντα εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε εὐτυχῆ κατὰ τὸν ἰδικὸν των τρόπον. Μίαν φοράν ἦταν ἓνας παράξενος γέρον, τὸν ὅποιον ὄλοι ὠνόμαζαν Κρίβελ-Κράβελ. Ἦθελε πάντοτε νὰ ἔχῃ τὰ πλέον σπάνια πράγματα, καὶ ἂν δὲν ἤμποροῦσε νὰ τ' ἀποκτήσῃ μὲ ἄλλον τρόπον, μετεχειρίζετο μαγικά. Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς τὴν θύρην του καὶ παρετήρει μὲ τὸ μικροσκοπίον του μίαν σταλαγματιάν νεροῦ, τὴν ὅποιαν ἐπῆρε μὲτὰ ἀπὸ τὸν βουρκὸν ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Τί πλῆθος! Τί ἀνεκμπρούλα! Ἐκεῖ μέσα ἦσαν χιλιάδες ζῶων κ' ἐκτυποῦντο, ἐξεσχίζοντο, ἐσκοτόνοντο ἀνεμειτίζῶ των.

— Ἔινε σιχαμερὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! ἐφώναζεν ὁ γέρον Κρίβελ-Κράβελ. Δὲν εἶνε κανεὶς μὲσον ὄλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τὸ λυσσασμένον νὰ τὸ κάηῃ κανεὶς νὰ ζῆ μὲ ἀγάπην καὶ μὲ ὁμόνοιαν, καὶ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ νὰ ἐκλινοῦται; Ἐσκέφθη δι' αὐτὸ πολὺν καιρὸν ἄλλὰ μὲ ὄλας τὰς χημικὰς, πολιτικὰς, καὶ ἰατρικὰς γνώσεις του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ εὕρῃ κανὲν ἰατρικὸν ἦταν καιρὸς πλέον νὰ μετεχειρισθῇ τὰ μαγικά του.

Τί ἔκαμε; Πρῶτον, διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερον, ἀνακάτωσε τὴν σταλαγματιάν τοῦ νεροῦ μὲ κάτι τι, τὸ ὅποῖον ὠμοιάζε ὡς νὰ ἦτο τὸ δέκταρον μίαν σταλαγματιὰς καὶ ἄλλο κρασιῶν. Ἦτο αἷμα βγαλμένον ἀπὸ τὸ αὐτὸ μίαν μάγισσας, πρώτης ποιότητος ροσὸλι, πρὸς ἓνα φράγκον καὶ τριάντα λεπτά τὸ μισθὸν κοιλόν, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν τιμὴν δὲν εὐρίσκουν ὅσοι θέλουσι.

Ἄφ' οὗ τὸ ἀνεκάτευσεν, ὄλα τὰ παράξενά κ' ἐξ ἔργων χρωμάτων ἀντικειμένου κοκκίον, εἰς τρόπον ὡστε ἡ σταλαγματιὰ τοῦ νεροῦ ὠμοιάζε μὲ πόλιν, τὴν ὅποιαν κατοικοῦσαν ἀνθρωποὶ ἀγριοί, ἐντελῶς γυμνοί.

— Τί ἐξετάζεις αὐτοῦ; τοῦ εἶπε πλησιάζεις ἓνας ἄλλος μάγος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχεν ὄνομα, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ἰδιαιτέρη του χαρακτηριστικόν.

— Ἄν ἠμπορέσης νὰ μαντεύσῃς τί εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Κρίβελ-Κράβελ, σοῦ τὸ χαρίζω ἄλλα νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ το εὕρῃς, ἐκτός ἂν σοῦ εἶνε γνωστὸν τὸ πρᾶγμα.

Ὁ δεῦτερος μάγος, ὁ δίχως ὄνομα, ἤρχισε τότε νὰ παρατηρῇ μὲ τὸ μικροσκοπίον, καὶ εἶδεν αὐτὴν τὴν πόλιν τὴν γεμάτην ἀπὸ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὴν ἀσχημίαν δὲν ἐσκέπαζε κανὲν ἐγδυμα. Ἄλλ' ἂν ἦσθάνετο ἀποστροφῆν μόνον ποῦ τους ἐβλεπεν, οἱ τρόποι των τοῦ ἐπρὸξενον ἀκόμη περισσοτέρην ἀποστροφῆν. Ὁ μάγος ἀνατρίχιασεν ἀπὸ φρίκην ἅμα εἶδε μὲ ποῖον βάρβαρον τρόπον ἐκεῖνα τὰ ὄντα ἐσκουνοῦσαν, ἐτσιμποῦσαν, ἐκεντοῦσαν, ἐδάγκαναν, ἐξεσχίζαν

τὸ ἐν τὸ ἄλλο. Τί σύγχυσις, τί ἀναβρασμός! Ἦώρα ὅσοι εὐρίσκοντο ὑψηλά ἐκρημνίζοντο εἰς τὸ βάθος, ἐπειτα πάλιν ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ βάθος ἀνέβαιναν ὑψηλά. Αὐτὸς ἔχει τὸ πόδι του πολὺ μακρόν ὁ ἄλλος τοῦ τὸ κόπτει αὐτὸς εἶνε πληγωμένος ὀρθοῦν ἐπάνω του, τὸν τραβοῦν ἀπὸ παντοῦ, τὸν κατακομματίζουσι, τὸν κατατρώγουσι. Τυχαίνει κανεὶς νὰ κἀθηται ἤσυχος ὡς ἀν κοριτσάκι, καὶ νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἡσυχίαν; ὄλοι οἱ ἄλλοι τρέχουν νὰ τοῦ ζητήσουν φιλονεικίαν, τὸν ἀκρωτηριάζουσι, τὸν σκοτόβουν. Δέκα θέλουσι νὰ γίνοντι κύριοι συγχρόνως ἄλλα κανεὶς ἀπ' αὐτούς δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπακούσῃ. Ἀληθινὸ ἀνακάτευμα.

— Αἶ, αἶ! σιχαμερὸ θέαμα! λέγει ὁ ἀνώνυμος μάγος.

— Ναι, ἄλλα τί νομίζεις πῶς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Κρίβελ-Κράβελ.

— Ἔινε εὐκολὸν νὰ τὸ εὕρω. Ὁ εἶνε τὰ Παρίσια ἢ καμμία ἄλλη μεγάλη πόλις.

— Διόλου εἶνε ἀπλοῦστατα μίαν σταλαγματιὰ νεροῦ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, τὸ λάθος δὲν εἶνε σπουδαῖον εἶνε μόνον ἡ διαφορὰ τοῦ μικροῦ ἀπὸ τὸ μέγαν.

(Andersen) ΑΙΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφισκεφαλάκης ἀγοράζει φάρια, καὶ διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶνε φρέσκα, τὰ μυρίζει εἰς τὴν οὐραν.

— Μ' ἂν τὸ κεφάλι βρωμᾷ τὸ φάρμακόν σου παρατηρεῖ ἓνας φίλος του.

— Τί με μίλει γιὰ τὸ κεφάλι, ἀφοῦ δὲν το τρώω ποτε! ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Κατὰ τὸν ἄνω τὸν Ἀφρικανικὸν Ἠλίον

Τὴν Πρωτοχρονιάν, ἡ μὲν πάντα τῆς Φιλαρμονικῆς περιέρχεται τὰς οἰκίας χαίρειν ὡσαύτως. Μικρὸν χωρὶς, μὲ εἶδον ἐκ τοῦ χωρίου του, τὴν βλέπει ἐκπληκτικὸς κ' ἐρωτᾷ κάποιον:

— Δὲν μου λές πῶς ἐμόνοισάν ὄλοι αὐτοὶ μὲ τοὺς ἴδιους σκοπούς, μὲ τὴν ἴδιαν φορεσίαν καὶ μὲ τὰ ἴδια λαούτα;

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ὁρεῶδος τῆς Χίου

Ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Κώσταν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀσθενεῖ:

— Ἔ, εἶνε σὲ καλλίτερη θέσι τώρα ὁ πατέρας σου;

— Πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ Κώστας, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καναπέ τὸν πήγαμε ἐτὸ κρεβάτι.

Κατὰ τὸν ἄνω τὸν Δυτικὸν Ἠλίον

Ἐλπίς τῶν Δυστυχῶν: — Ἔλα γρηγορὰ, Ἄθωα Καρδιά, νὰ σου δειῶ ἓνα συνδρομητικὸν τῆς Διαπλάσεως εἰς τὸν οὐρανόν!

Ἄθωα Καρδιά (ἐντρομος:) — Τί; ποῖον; πού;

Ἐλπίς τῶν Δυστυχῶν: — Νά, ἴδες ἐκεῖ ἓνα ἔρωθρον γέρον! Ψέματά;

Κατὰ τὸν ἄνω τὸν Ἀφρικανικὸν Ἠλίον

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΩΣ πηγαίνει τὸ ξεπιδάσιμα, μὲ τὴν παράταισιν τῆς προθεσμίας; Λαμπρὰ δὲν ἀμφιβάλλω. Ἄλλα νὰ κάμπετε γρηγορὰ, διότι μόνον ἔχετε ἀκόμη καιρὸν ἓνα μῆνα. Καὶ ἔπειτα νὰ ἴδωμεν ποῦ θὰ τοῦρῃ εἰς τὸ νέον σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων ὡς κορυφαῖος! Ἦ μήπως αὐτὴν τὴν φοράν θὰ εἶνε ὁ κορυφαῖος; Κανεὶς δὲν τὸ ζερεῖ ἀκόμη.

— Τί; ὁ Ἄναβας γράφει τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς; — μὴ γράφει ἡ Παιδικὴ Χαρὰ [EE] εἰς μίαν χριστιανικὴν ἐπιστολήν — δὲν ἠμποροῦσα νὰ πιστεύωι τοὺς ὁφθαλμοὺς μου. Ὅταν ὄμως ἐπροχώρησα καὶ εἶδα νὰ τὰ περιγράψῃ τὸσον ἀσέπτα, τὸν φόβον τοῦ ὄταν ἤπην ἐπὶ τὰς Διαπλάσεις, τοὺς φόβους του διὰ τὴν ψηφιστικὴν καὶ τὴν μεταφορὰν του ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγέλασα πολὺ καὶ μοῦ πέρασεν ὁ θυμὸς ἄλλως τὸ δὲν ἦσαν ἐκ τῶν σχισμένων; καὶ τὸν δικαιολογῶ. Αὐτὴ, ὑποθέτω, εἶνε ἡ γνώμη καὶ ὄλων τῶν ἄλλων, εἴτε σχισμένων ὑπὸ τοῦ Ἄναβας εἴτε μὴ.

«Εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὴν Ἀλληλογραφίαν, — μὴ γράφει ὁ Κωνσταντῆ Βόσπορος: — ἂν καὶ εἶμαι συνδρομητικὸς καὶ εἰς ἄλλα περιοδικὰ, ὅσον ὄμως ἠγάπησα τὴν «Διαπλάσιν» δὲν ἠγάπησα ὡς τὴν ἄλλαν. Ὁ πρᾶσθαί μου νὰ ποιεῖται καὶ τοὺς λόγους μου ἄλλως. Ἐγὼ εἰς εὐχαριστικὸν πολὺ, Κωνσταντῆ Βόσπορος, διὰ τὰς τὸσον καλάς διαθέσεις.»

Κάπου-κάπου μόνον, Καλῶς Ὅρισε; Ὁχι, τὸν Ἄναβαν θὰ τὸν βλέπετε φέτος τακτικώτατα. Ἐγὼ νὰ ὄσας εἶπῃ πολλὰ «Ἀλογοπαίγνια», καὶ ἡ φιλοδοξία του εἶνε νὰ σας κάμῃ ξεροτρία. Ὅσον διὰ τὸ κούρεμα τῶν μαλλίων, μὴ φοβῆσαι μὴν κρυολογήσῃ, διότι δὲν ἔγινε.

[EE] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν. Ἀσπασία ἤμηνον εἶνε σήμερον ἡ φίλη μου Ἀσπασία Ἀμνηστία, ἡ ὅποια μένει εἰς ἓνα χωρὶον τῆς Ἀγγλίας, ὅπου μόνον σχεδὸν Ἀράβιδες ὑπάρχουν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατόρθωσε νὰ ξεσταθῇ. Καὶ μοῦ γράφει: «Ἄν οἱ Ἀράβιδες ἦσαν ἐλλήνικα, θὰ ἐνέγραφα κανεὶνα ἀραπάκι ἄλλα δυστυχῶς οὐτε τὸ ἄλλα δὲν εὐδύνουν. Ἄς εἶνε παραστικά μου, καὶ ἅμα πᾶμε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἔχει ὁ Θεὸς πάλι.»

Βέβαια, Νύμφη τοῦ Σηκονάρα [EE] τὸ Κεντρί ἔγινε καὶ συνεργάτης μου. Ἐτυχεν εἰς τὴν Πλατείαν τῶν Ἀνακτόρων, τὴν ὥραν ποῦ ἐθαίναμεν ἀπὸ τὸ τραῖνον, μᾶς εἶδε, μᾶς ἐζωγράφισε, καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ εἶπε ὅτι πολλοὶ μᾶς εἶδαν ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὴν ἰκανότητα τοῦ Κεντρίου νὰ μὲς ζωγραφίσῃ. Ἦ ἐπιστολή σου μὲ κατεγούτσεν.

Μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν, Χαλῶς Διάβολε [EE] ἀνέγνωσα τὴν πρώτην ἐπιστολήν σου Νέου Ἔτους, καὶ εἶδα ὅτι ἐφρόντισες νὰ τὴν κάμῃ συντομωτέραν ἀπὸ τὰς τοῦ παρεθόντος. Ἄν ἐφρόντισες ὄμως νὰ τὴν γράψῃς καὶ διλογικώτερα, ἢ προσπάθειά σου, — καὶ ἡ εὐχαριστικὴ μου, — θὰ ἦτο τέλεια.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἰτέας [EEE] περὶ Σήματος: — Γιὰ φαντάσου, ἀγαπητῆ μου, ποῦς θὰ σοῦ τῶκεγες ὅτι θὰ ἔλθῃ ποτε καιρὸς; καθ' ὅν, μόνον σὺ ἐξ ὄλων τῶν περιοδικῶν, θὰ δύνασαι νὰ καυχῆσαι ὅτι δὲν ἔχεις οὐδένα ἄσχημον συνδρομητικόν, ἀλλὰ ὄλους σεσημαμένους καὶ σημαίνοντας, μὲ ἄλλους λόγους σημαντικὰ ὑπακείμενα! Ὁ εἶπε ὁ Ἄναβας ἀπὸ τῆς ἡλείας, ποῦ δὲν ἐσκέφθη αὐτὸς τέτοιον λογοπαίγνιον.

Ἐγὼ τὸν μικρὸν Κώσταν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀσθενεῖ:

— Ἔ, εἶνε σὲ καλλίτερη θέσι τώρα ὁ πατέρας σου;

— Πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ Κώστας, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καναπέ τὸν πήγαμε ἐτὸ κρεβάτι.

Κατὰ τὴν ἄνω τῆς Ὁρεῶδος τῆς Χίου

Ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Κώσταν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀσθενεῖ:

— Ἔ, εἶνε σὲ καλλίτερη θέσι τώρα ὁ πατέρας σου;

— Πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ Κώστας, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καναπέ τὸν πήγαμε ἐτὸ κρεβάτι.

Κατὰ τὴν ἄνω τῆς Ὁρεῶδος τῆς Χίου

Ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Κώσταν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀσθενεῖ:

— Ἔ, εἶνε σὲ καλλίτερη θέσι τώρα ὁ πατέρας σου;

— Πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ Κώστας, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καναπέ τὸν πήγαμε ἐτὸ κρεβάτι.

Κατὰ τὴν ἄνω τῆς Ὁρεῶδος τῆς Χίου

Ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Κώσταν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀσθενεῖ:

— Ἔ, εἶνε σὲ καλλίτερη θέσι τώρα ὁ πατέρας σου;

— Πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ Κώστας, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καναπέ τὸν πήγαμε ἐτὸ κρεβάτι.

Κατὰ τὴν ἄνω τῆς Ὁρεῶδος τῆς Χίου

Ἐρωτῶν τὸν μικρὸν Κώσταν, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἀσθενεῖ:

— Ἔ, εἶνε σὲ καλλίτερη θέσι τώρα ὁ πατέρας σου;

ἔγγραφῃ συνδρομητικῆς μου καὶ τὴν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τὸ συστήσῃ. Σὰς τὸ συνίστω. Πάλιν ὁ εἰρηστικός εἶνε ἡ Ἐρημία Σαχάρα. [EEE], ἡ ὅποια μόνον τῆς ἐσθῆτος καὶ μόνον τῆς ἐνέργειαν ἐν πτωχὸν κράσιον, μαθητρικὸν τοῦ Ἀραβικοῦ.

Ἦ δὲ Κόρη τῆς Σιγώτης [EEE], ἐνέγραψε τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 4 σταθεθεῖσαν πτωχὴν κέρην ἐκ Τυρνάσου. Εὐγέ της.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους φίλους: Ὁφελίον Τρωαδίτην (I. Π. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα), Ἰππότην τοῦ Μεσσηνίου (Γ. Α. ὁ ὅποιος μὴ ὑπόσχεται ὅτι θὰ εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος μου.) Μεσσηνιακὸν Κόλλιον (Θ. Δ. Σ. ὁ ὅποιος, τὸν ὅποῖον εἶδες εἰς τὸν φυλ. θὰ πληροφῶ δι' ἄκα ἐκπαύσεις ἐπὶ τῶν τιμῶν δὲν γίνονται.) Μαλλιάρη (Μ. Π. σου δίδω αὐτὸ τὸ «ψευδώνυμ» ὅπως τὸ λέγεις ἐπειδὴ διὰ τὰ εἶδη ἦσαν ὁμοίωτα γράφα μου συχνά, γιὰτὶ μαρίσων τὰ γραμματικὰ σου τὸ «Ναυτοπόλο» τὸ καταλαβαίνεις; Πορτοκαλί τῆς Σπάρτης (H. Π. εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπιδάσιμα), Χιονοσκεπὴ Ταῖρετον (Σ. Π. I.) καὶ Ἀκτὴν τῶν Σπεσῶν (Α. Μ. ἦτο τυπωμένον τὸ προηγουμένον φύλλον δεκτὴν ἐλήθη ἡ ἐπιστολή σου δι' αὐτὸ ἡ ἔγκρισίς ἐβράδυνε.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: Ἀλκωνίς (χωρὶς ἀρχικῶς, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.) καὶ Ἀποστολικὴ (I. Κ. Α. σου ἐγκρίνω αὐτὸ τὸ παραπονετικόν, ποῦ δὲν τὸ πιστεύεις...)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: τὸ Πορτοκαλί τῆς Σπάρτης χαιρετῆ τὴν Ναυτοπόλο τῆς Ἀρόρας — ἡ Ναυτοπόλο τῆς Ἀρόρας πληροφορεῖ τὴν Ἀλλοποπόλο δὲ τὴν ἀνεκάλυψε καὶ ἂς μὴ κοπιᾷ νὰ κρυπτεται — ἡ φίλη τῆς Ἐσμεράλλδας ἔπαισε ἓνα ποικίλον καινὸ παχουλὸ τὸ ἐκράτης γιὰ τὸ Κεντρί, καὶ ἂν ἔβλεψῃ, τοῦ τὸ στέλλει μὲ τὴν γὰτα τῆς — ὁ Μικρὸς Βιολωντῆς δηλῶνει ὅτι ἅμα ἀποκτίσῃ 50 τετράδια Μ. Μουσικῶν, θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον διὰ σειράς ἐπιστολικῶν δελταρίων τῶν ἀρχαιοτάτων Κόιτη; καὶ ὄταν ἀποκτίσῃ 100 τετράδια θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον διὰ σειράς κρητικῶν φωτογραφίων — ἡ Ἰδαρική Γλυκὴς ἀπαντᾷ εἰς τὸ Κεντρί, ὅτι φαντάζεται πόσον ἡ Ἄρα τῆς Κερκύρας εἶνε πνευματώδης; ἀφ' οὗ πινὴ τὸ κόνικα μὲ τὸ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ! (πῶ, τί συκοφαντία!) — ἡ Ρωδία Κωνηρέτης πληροφορεῖ τὸ Ἀταβόριον Ρόδου διὰ τὴν κρητικὸν σκύλος τῆς χρειάζεται πολὺ, καὶ νὰ τῆς τὸν στείλῃ ὅσον διὰ τὸ πιάτα ἂς μὴ τὸ μέλη — ἡ Φιλολογία Κερκυραία ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Πιθήκου τοῦ Βοργέου. — ἡ Νύμφη τοῦ Σηκονάρα χαιρετῆ τὰ ἰνόμετα τῆς Ἀμυροπόλο καὶ Ἀράς τῆς Κερκύρας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν. — τὸ Ζιζάνιον Γομνασιὸν δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ Σηπηλίου Λοζαπατοῦ προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν των. — ἡ Μαρία τοῦ Ἐδρίου χαιρετῆ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰτακομῆτος τῆς Βραζελόνης δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν — ὁ Βεργίγιος Πορθητὸς χαιρετῆ τὸ Μῆ μου Ἄσπασιν καὶ τοῦ συνιστᾷ νὰ μὴ νυστάξῃ εἰς τὸ θέατρον (μὰ ἂν δὲν ἐκοιμήθῃ τὸ μεσημέρι;) — ἡ Πάλλουσα Καρδία δέχεται εὐχαριστικὴν τὴν ὑπὸ τῆς Ἀράς τῆς Κερκύρας προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της. — ὁ Δοδὲ δ' Ἄλαρον χαιρετῆ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Ἀστροποταμίτην δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει χωρὸς.

Μικρὰ Μουσικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ἡ Θερινὴ Βοσχή μὲ τὸν Χαλῶν Διάβολον, Βολιώτικον Κρασί, Γλυκὺλαρον Ὁρον, Πικραμένην Καρδουλίαν καὶ Λαμπρὸν

Κιθαροδόν: — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸν Ἀφρικανικὸν Ἠλίον. Ἀληθῆτος, Ἐλ. Ληνα Χαριτωμένην Μοριτσοῦ, ἡ Πεπερωμένον καὶ Δοκίμοσαν τῶν Σαλόρων — ὁ Τηφ. πέτης Ἀετὸς μὲ τὸν Ἰσημερινόν Ἰππία, Λοιλοῦδι τῆς Καρδίας, Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης, Νύμφη τοῦ Σηκονάρα καὶ Ἰδαρική Γλυκὴς — ἡ Νύμφη τῶν Φαίλων μὲ τὴν Χρυσομαλλοῦσαν — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὸν Στραβοῦλο, Κιονκοινοῦσαν. Τυδεὶα καὶ Κορινθιακὸν Κῆμα — ἡ Εὐγενής Ἰσημὴ μὲ τὴν Ἀνέλιπτον Χαρὰν, Μαριάν τὸν Εὐροῖον, Ἄρθος Ἐλλίδος, Ζιζάνιον Γομνασιὸν καὶ Θεσσαλικὸν Ῥάκρητον — ἡ Διο. νυστὰς Πηγή μὲ τὸν Ἰσημερινόν Φιλάμωνος, Κεφαλοῦσαν, Δημήτριον τὸν Φαλαρέα,

Όσσης, (τὸ τετράδιόν σου ἐστίν) Ἰδανικήν Γλυκύτητα (δὲν πειράζει: ἤθελε νὰ σε ἀρίστη... νὰ γράψης μετ' τὴν ἡσυχίαν σου.) Νευροσπασμὸν (ἔσπειρα τὰ φυλλάδια.) Ἑλληνοκὶνὸν Ἐδαφος, Ὁρεὰ τῆς Χίου ([ΕΕΕ] διὰ τὴν εὐρωστῆν ἐπιστολήν καὶ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ὠραίων μετὰ χάρας παρτηρῶν διὰ καὶ αὐ εἰμπορεῖ νὰ δράσῃ καὶ νὰ διακριθῆς, ὅσον καὶ αὐτοὶ πῶ μακαρίζεις, ἀρκεῖ: νὰ φαίνεσαι τακτικώτερα.) Κόντε Ραπανάκη (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα: εἶπα διὰ ποῖον λόγον ἐπέλλαντο κάποτε δύο φύλλα ὑπὸ μιαν ταϊνίαν; ἀλλὰ τοῦτο δὲν γίνεται πλέον.) Μέλανα Ἀδάμαρτα ([Ε] αὐτὰ παθίνει ὅποιος παρακούει τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του καὶ παίζει χιονοπόλεμον μετ' ἑτέρου κρῦο. . . τὰ γράφεις ὅμως πολὺ εὐμορφα.) Κυκλαδίτην (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, νὰ μελετᾷς πολὺ καὶ νὰ εἶσαι μετὰ τῶν πρώτων μαθητῶν.) Φελοπά- τριδα Κερκυραία (βέβαια, δ, τι εἰμπορεῖ κανεὶς ἐκεῖνο κάμνει: ἀρκεῖ ἡ καλὴ καρδιά.) Φιλόλοισον Χαλκιδίδα (δυστυχῶς αἱ πληροφορίες σου δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων ἀί ὅποιαι δημοσιεύονται.) Ροδιαν Κυρηναίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας.) Πιθηκὸν τοῦ Βορῆου (δὲν ὑπάρχει πλέον Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.) Ἀρθορόρον Ἄρμα (τί κομψὸν γραμματικόν! θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Μόνοιον, Ἀρόσον τῆς Ἐρήμου (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς ἀλλ' ἡ συζήτησις περὶ τοῦ Σημάτος ἐξηγηθήσῃ πρὸ πολλοῦ.) Ἀδελαΐδα Παπαμάρκου (ἔσπειρα: ἐλπίζω ὅτι ἐγίνετο ἐντελὸς καλὰ: τί κρίμα νὰ περάσῃς τὰς ἑορτὰς εἰς τὸ κρεβάτι!) Ἰον (σοῦ ἀπήνησα, ἀλλὰ κάπως ἀργά, ἕνεκα τῆς συσσωρευθεῖσας ἐπιστολῶν, καὶ ὑποθέτω ὅτι μοῦ ἐγράψες πρὶν ἰδέῃς τὴν ἀπάντησίν μου χαίρε- τίσματα ἀπὸ τῶν κ. Φαίδωνα ὁ ὅποιος ὑπῆρξε φίλος στενὸς τοῦ μακαρίτου θεοῦ σου.) Συμ- νωσιάνη (αιωνίως ξεσπαθωμένην καὶ πῶς νὰ το εὐχαριστήσω;) Κόρη τῆς Σινώπης (εὐχαρι- στῶ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν.) Ἀνοικτακίτην Βραδύαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγχαρῆς διὰ τῆς «Διαπλάσεως» (διότι αἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν ἀνήγγε- λθησαν διὰ τῆς «Διαπλάσεως».) Ἀμετάβλητον Καρδίαν (βραβεῖον ἔσπειρα: μὴ παραπονήσῃς!) Ἀστέρη τῆς Ἀνατολῆς (βεβαίως, αὐτὸ θὰ γί- νῃ: ἐκεῖνα θὰ λογαριασθῶν μετ' ἡμερῶν.) Ἰδανικήν Γλυκύτητα (ἔγχε ἀκούη ὑπομονήν.) Παρ. Γερούσην (εὐχαριστῶ διὰ τὴν κομψὴν κάρταν.) Ποιητὴν Σερπαντινῆν, Λευκανθεμί- δα (βεβαίως, εἰμπορεῖ νὰ λάθῃ μέρος εἰς τὴν δεκάτην Τρίτην Κυριακὴν.) Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, Δεμιοναίικον Ἥλιον (πῶ, πῶ, πῶ, καὶ κρῦο, ἔτρεμα πῶ τὸ ἐδιάβακα μόνον! . . . διὰ τὸ ξεσπάθωμα μὴ ἀπελπίζεσαι: ἔχεις και- ρὸν νὰ εὐρῃς ἄλλου.) Μίχρωμον Φουζιαν, Μα- ρίδα τοῦ Ἐρίπου (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) Δημητρίον τὸν Φαλήρεα (καὶ βέβαια πρέπει νὰ γαπᾷς πολὺ τὴν ἀδελφὴν σου, πῶ τὴν ἔχεις μονακριθὴν, ἀφ' οὗ ὁ Ἀνακίας ἀγά- πῶν πολὺ καὶ τὰς δώδεκα!) Βεργίγειον Πορθ- μόν, Ἀφρικανικὸν Ἥλιον (δὲν βαρύνεσαι νὰ ἐγγράψῃς εἰς περιοδικὸν τὸ ὅποιον ἐκθίδει μα- θητῆς; καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ, καὶ πόσα φύλ- λα θὰ βγάλῃ; ὅπως διὰ τὰ τέτοια: ἕνα δύο μή- νας θὰ πάσῃ.) Γεράσιμον Λασκαράτον (βρα- βεῖον ἔσπειρα.) Ὁρκεντὸν Βογιαλίδου (εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸ εὐχομαι καλὰς προόδους.) Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας (ἡ ὁποία ἤθελε νὰ εἶνε ἑκατομμυριούχος, διὰ νὰ μου κλη- ροδοτήσῃ ἐν μεγάλῳ ποσῶν καὶ νὰ ἐκθίδῃ τὸ φύλλον δωδεκάσέλιδον: τί χάρα ἂν ἐγίνετο τοι- αύτη δωρεὰ ἀπὸ κανένα φιλόπατριν πλοῦσιον!) Δοκὰ δ' Ἀλασσόν, Ἀδριανὴ Π. Τζώρτζη (ἡ ὁποία ἐξεσπάθωσε καὶ μου ἐνέγραψε συν- δρομῆτράν μιαν Ὀθωμανίδα: ἀφ' οὗ ἡσυχία ἑλληνικὰ, διατὶ ὄχι;) Ζιζάνιον Γυμνασίον, κλ. κλ.

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΜΑΣ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἔτος 1903 μετὰ ὅλα τὰ προνόμια καὶ μετὰ δικαί- ωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχέιον τῶν Ἀώρων τῆς Διαπλάσεως, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνι- σμοῦ ξεσπαθώματος, παρατεί- νονται μέχρι τῆς 31 τοῦ Σε- βρουαρίου ε. ε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οὐ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

34. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρώτον, λύτα, εἶσαι σύ, Δένδρον τὸ δεύτερον μου Καὶ χώρα Ἀσιατικὴ Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

35. Συλλαβόγραφος.

Τρεῖς φθόγγοι μουσικῆς Ἄν ἐνωθῶν, στὸ τέλος Ἐ! φυσικὰ θὰ ἰδῆς Νάποτελλέου... μέλος.

36. Στοιχειόγραφος.

Τοῦ πέμπτου τοῦ στοιχείου ἂν ᾤων στερηθῇ, εἶς μιαν Ἀμαθίαν θὰ μεταμορφοθῇ.

37. Τρίγωνον.

1.—Ζῶον τετράπουν. 2.—Μέλος τοῦ σώματος. 3.—Στοιχεῖον. 4.—Ἀντωνυμία. 5.—Γράμμα.

38. Κῦβος.

α) ***** Νάντικατασταθῶν αἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ- μάτων οὕτως, ὥστε νὰ- ναγινωσκωνται, εἰς τὸ α' τετράγωνον, ἕνω χω- ρα τῆς Ἀσίας, κάτω αἰρετικὸς, δεξιὰ μυ- θολογικὸν πρόσωπον, ἀριστερὰ ἑλληνικὴ νῆ- σος: εἰς τὸ β' τετράγωνον, ἕνω κράτος Ἑυρω- παϊκόν, κάτω θηρίον, δεξιὰ Ὀθηβαῖος πολέμαρ- χος, ἀριστερὰ δένδρον. Εἰς δὲ τὰς διαγωνίους, ἕνω, δεξιὰ ἐπίσημα, ἀριστερὰ σύνδεσμος: κάτω, δεξιὰ ζῶον, ἀριστερὰ πρόθεσις.

39. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς: Τ Ν Τ Ν Τ Ν Ι Ο Ι Ο Ο Ι Ε Ε Υ Ε Μ Ρ Ι Υ Χ Η Π Ε Ι Π Ο Α Σ Ω Τ

40. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Πρόθεσις — ἄρθρον = Γράμμα. Ὀνομα γυναικὸς — σύνδεσμος = Σύνδεσμος. Βασίλειος μυθολογικὸς — φθόγγος = κάτι φωτικόν. Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1903.

41-45. Μαγικὸν γράμμα μετὰ παράγωγα. Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἕκαστος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, παραγόμεναι πᾶσαι ἐκ τῆς πρώτης εὐρεθησομέ- νης: ὥστε, ἤλος, ψέδος, ἀσημός, Τένεδος

46. Διπλῆ Ἀκροστιχίς. Τάρχη γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν γεωμετρικὸν σχῆμα, τὰ δὲ δευτέρα ὄνομα Δαναῖδος:

1. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 2. Νῆσος μυθολο- γική. 3. Ἀρχαία Βασιλοποιίς. 4. Μέλος τοῦ σώματος. 5. Ἐντομόν.

47. Φωνηεντόλιπον. μγ-τ-ν-σμρρ-φρν-ν-δ

48. Γρίφος ἐν μεταφράσει. Ποντίκι, μενεξέδες, κρισολογία, ἀπάνω, ἀφέντη;

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 28 καὶ 29 574. Ἰδομενεὺς (Ἰδομεν, εἰ, ς.)—575. Σοῦμ- λα-σοῦδλα.—576. Πατήρ καὶ υἱός, ἡ θεός καὶ ἀνεψιός. 577. Α Α 578. Α Η Ρ Ε Α Ρ Α Π Ο Η Η Ρ Α ἤ Α Ρ Α Α Π Ο Χ Η Ρ Α Ε ἤ Ρ Α Ε Α Π Ο Δ Λ Ω Ν Ο Χ Λ Ο Σ 579-581. 1, Τὰ Ἄγρα- φα. 2, Θεσσαλονίκη (Θεσ- σαλων ὄχι.) 3, Ἡ Γέ- νουα (γενού Α.)—582.

Καιρὸς παντὶ πράγματι.—585-584. 1. Φθό- γος, φόνος, ὄνος, ὄσος, ἴσος, ἴσος. 2. Ἰππος, ἴλος, ἴθος, ἴθος. 3. Λάκος, λάκος, λῆκος.—585. ΜΗΔΕΝ ἘΓΑΓΑΝ (ἸδΜω, Ἀνθμω, Ἀρ- χιδμω, μΕν, ΜίΝω, ἘκΔθ, ΓοοΓίω, ΠρίΑμω, ΖήΝω.)—586. Ὅτ' εὐτυχῆς μά- λιστα μὴ μέγα φρονεῖ.

587. Σάτυρος (σά, Τύρος.)—588. Μαία-αί- μα.—589. Πάλλας, Παλλάς.—590. Κίρκος- Κίρκη. 591. ΚΥΔΝΟΣ 592. Ἀρχὴ τὸ ἦμισυ τοῦ παντός.—593. ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ Κρεῖττον εἰς κόρακας ΔΕΙΓΗΡ ἢ εἰς κόλακα: ἐμπε- ΣΗΚΟΥΑΝΔΣ λαγῆ διὰ τοῦ Ρ: ΑΓ- ΓΑΡΟΥΝΔΣ ρα, Ἰριε, Ρίρη, Ἀσπρ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δι τοῦ συνδρομῆτός μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος δὲ 10 λέξεις, ὅρα καὶ πᾶ λέγόμενα τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀντάλλαξω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Ἀντώνιος Νεζερί- τής, Πάτρις. (Γ—5)

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Ἵσσοὶ δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα- λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστασίον Ν. Μάλ- τον, (rue Pouschkin No 70), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμε- τέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῶ αὐτῶ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ἀλασθήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελλία περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Πάτησιων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10

Ἐν Ἀθήναις 1 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 5

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἀνδρικού.—Οἱ ἄλλοι τοῦ Τζανῆ.—Δύο λουτρά εἰς τὸν βάλτον.

Φαντασθῆτε ἂν εἶνε ποτὲ εὐχάριστον δι' ἕνα παιδί ἐννέα χρόνων, νὰ εὐρεθῇ ἕξαρνα κλεισμένην εἰς μέρος σκοτεινόν, μετ' ἀπειλήν ὅτι θὰ μείνῃ ἐκεῖ-μέσα εἰκοσιτέσσαρας ὥρας «χωρὶς φαγί, χω- ρὶς πιότη!»

Ἡ ὀργή καὶ ὁ φόβος τοῦ φυλακισμέ- νου δὲν ἐμπόδιζαν τὸ στομάχι του νὰ το ἐνθυμίζῃ ὅτι ἐπλησίαζε μεσημέρι, καὶ ὅτι τὸ γεῦμα εἰς τὸ πατρικὸν στίτι θὰ ἦτο τώρα ἕτοιμον. Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον τὰς πατάτας, που τὰς ἀράδιασε τὸσον εὐμορφα μέ- σα εἰς τὴν στάκτην! Τώρα θὰ εἶ- χαν ψηθῆ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Τί με- γάλῃ εὐχαριστήσις ἂν ἠμποροῦσε νὰ τὰς μοιρασθῇ μετ' τὴν πτωχὴν Μαρούσαν.

Ἀλλὰ μαζὶ μετὰ τὰς γαστρονομι- κὰς αὐτὰς σκέψεις, ὁ Ἀνδρικός ἔκαμνε καὶ ἄλλας σοβαρωτέρας. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ χονδρῶν ραβδίου, ποῦ το εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸ χερί τοῦ κακοῦ χωρικοῦ, καὶ ποῦ το εἶχεν ἀκούσει νάντηχῃ ἐπάνω εἰς τὰ πλευρά τῆς δυστυχημένης Ἀστέρως, τὸν ἔκα- μνε ἀνατριχιάζῃ. Ἀμὴ τὸ μεγάλο σκυλί; ἂν ὤρμασεν ἐπάνω του; Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐφόδιζε πολὺ τὸν Ἀνδρικόν. Εἰς καθὲ γαυγίσμα τοῦ μολοσσῶ, ἔτρεψε σύσσωμος.

Δύο-τρεῖς φορές, πῶν τον ἤκου- σε νὰ πλησιάσῃ τὴν θύραν τῆς φυ- λακῆς του, ἰδγάλε τὰ ξεφωνητά.

—Ὅα σωπάσις; τῶ ἐρώναζε τότε ὁ Μαθουρίνος (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄ- νομα τοῦ νέου χωρικοῦ) ἂν ξανα- φωνάζῃς, θὰ σε βουτήσω' στὸ βάλτο.

Ἦπῃρχε πραγματικῶς εἰς τὸ μέ- σον τῆς αὐλῆς, ἕνας βάλτος με νε- ρὸν βορβορώδες, ἔπου ἔκαμναν τὸ λουτρόν των οἱ χῆνες καὶ οἱ πάπιες.

Ὁ Ἀνδρικός δὲν εἶχε καμμίαν

ἔρεξιν νὰ τὰς συγτροφεύσῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ σωπάσῃ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ φόβος τὸν ἐκυ- ρίευσε μεγαλήτερος: ὁ σκύλος ἐγαυγίσε πολὺ ἄγρια.

—Τ' εἶνε, Μούργω; εἶπεν ὁ Μαθου- ρίνος πρὸς τὸ ζῶον.

Ὁ Μούργω ἀπεκριθὴ γαυγίζων δυ- νατώτερα.

Εἶχεν ἤδη μυρισθῇ τὸν Κιντοῦ, ὁ ὁ- ποῖος ἤρχετο ἀπὸ μακρὰ κ' ἐπλησί- αζεν ὀλονέν με θάρρος, προπορευόμενος τῆς Μαριάννας, τοῦ Τζανῆ καὶ τῆς μι- κρῆς Μαρούσας.

—Ἄς εἶνε!

Ἀλλὰ μετὰ τὰς εἰρηνικὰς διαθέ- σεως τῆς Μαριάννας, ὁ Κιντοῦ καὶ ὁ Μούργω ἐτασκόθησαν ὡς λυσσα- σμένοι. Ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν, ὁ δυστυ- χῆς Κιντοῦ θὰ ἐνίκητο καὶ ὁ ἄγριος ἀντιπαλὸς του θὰ τὸν ἐτελείωνεν, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ Τζανῆς.

—Συμμαζέψε, λοιπὸν τὸ σκυλί σου! ἐφώνησε πρὸς τὸν χωρικόν, ὁ ὁ- ποῖος ἐγέλοσσε κακην- τρεχῶς.

Ἄντι νὰ συμμαζεύσῃ τὸν Μούργω, ὁ Μαθου- ρίνος τὸν ἐξήρεθιζε.

—Ξεξ! ξεξ! τοῦ ἔκαμνε.

—Ἔτσι εἶσαι; εἶπεν ὁ Τζανῆς.

Καὶ δρᾶξας ἕνα κον- τόξυλο, τὸ ὅποιον ἤθρεν ἐκεῖ χάμω πρόχειρον, τὸ μετεχειρίσθη τὸσον θρα- στηρίως εἰς βάρος τοῦ κυρίου Μούργω, ὥστε ὁ ἄγριος σκύλος ἄφισε πλέ- ον τὸν δυστυχῆ Κιντοῦ, καὶ ἔκαμνε νὰ ὀρμήσῃ ἐ- ναντίον τοῦ Τζανῆ. Ἄλλ'

ὁ ναύτης ἐχειρίζετο τὸ μαστοῦνι του μετὰ με- γάλῃν δεξιότητά, καὶ εἰς

«Ἄρπαξε τὸν Μαθουρίνον ἀπὸ τὸν λαμόν...» (Σελ. 34. στ. 6)